

Πελοπν. 2) Παραβαίνω τὴν συζυγικὴν πίστιν, ἐπὶ γυναι-
κὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀπίταχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπίταχος Πόντ. (Οἶν.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πιταχτός < *πι-
τάζω παρὰ τὸ ἐπιτάζω.

Ὁ μὴ ἐπιτασσόμενος, ὁ μὴ πρόθυμος εἰς ἐκτέλεσιν
ἐπιταγῆς τινος ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάκωτος 3 γ,
ἀντίθ. καλοπίταχτος, ὑπάκουος.

ἀπιτούλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ.) *Υδρο. κ. ἀ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πιτουλιστός
< *πιτουλίζω.

Ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου, ὁ μὴ
χρυσθεὶς δι' ἀσβέστου ἔνθ' ἄν. : Τὸ σπῖτι ἔμεινε ἀπιτούλιστο
Γέρμ. Ὁ τοῖχος εἶναι ἀπιτούλιστος αὐτόθ. Συνών. ἀνασ-
βέσιωτος.

ἀπιωτίλα ἡ, Κύθηρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπιωτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

Ἐλλειψις, στέρησις πρὸς πόσιν οἴνου καὶ ἄλλων οἶνο-
πνευματωδῶν ποτῶν.

ἀπιωτος ἐπίθ. κοιν. ἀπιουτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπιου-
τους βόρ. ἰδιώμ. ἀπίτωτος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πιωτός παρὰ τὸ
ἡπια-πιωμένος μετοχ. τοῦ ρ. πίνω.

1) Ὁ μὴ ποθεὶς, ἀποτος κοιν. : Ἀφῆσα τὸ κρασί μου
ἀπιωτο. Ἐχω τὸν καφέ - τὸ γάλα ἀπιωτο. Μονρέ, κάμε δά,
ἀρελύνωσέ το 'φτὸ δ' ἀπιωτο! (οἶονεὶ ἀρατικῶς, ποῦ νὰ
μὴ προφθάσῃ νὰ ποθῇ!) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἐνεργ.
ὁ μήπω πιών, ἐπὶ διαρκοῦντος γεύματος Κρήτ. (Μύρθ.) :
Καλῶς νὰ 'βρῶ 'ναν ἀπιωτο! (ἐπιφωνεὶ ὁ ἡδη πίνων).
— Καλῶς νὰ ὀρίσῃ (ἀπαντᾷ ὁ μέλλων νὰ πῇ. Τοῦτο ἐγίνετο
ὅτε ἔπινον ἀπὸ κοινοῦ ποτηρίου). β) Καθόλου, ὁ μὴ
πιών οἶνον κττ., ὁ μὴ μεθυσθεὶς, νηφάλιος σύνθηθ. : Μοναχὰ
τὸ πρῶτ' εἶναι ἀπιωτος, ἀπὸ τὸ μεσημέρι κ' ὕστερα εἶναι
μεθυσμένος.

ἀπλα ἡ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. μαλα-
κός - μαλάκα, φαλακρός - φαλάκρα κττ. Ἡ ἐκ τοῦ ρ.
ἀπλῶνω ὑποχωρητικῶς καθὼς καὶ ἀνασαίνω - ἀνάσα,
λατρεύω - λάτρα, λερώνω - λέρω κττ.

1) Τόπος ἀνοικτός, ὑπαιθρος πρὸς ἄπλωσιν καὶ στέ-
γνωσιν τῶν βρεγμένων ἐνδυμάτων Μῆλ. Πελοπν. (Τρι-
φυλ.) : Πηγαίνω τὰ ροῦχα 'ς τὴν ἄπλα Τριφυλ. β) Τόπος
ἀνοικτός κατάλληλος πρὸς συγκέντρωσιν ἀνθρώπων κττ.
Μέγαρ. Σαλαμ. : Ἐκεῖ 'ς τὴν ἄπλα γίνεται ἡ μεγάλη 'λέησι
Σαλαμ. Συνών. πλατεῖα, πλάτος, λάκκα. 2) Ἐπάρ-
κεια χώρου, εὐρυχωρία σύνθηθ. : Ἐδῶ 'ς τὸ νέο σπῖτι
ἔχομε ἄπλα σύνθηθ. Τώρα 'ς τοῦ σπῖτ' μας ἔχουμε ἄπλις Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Πάμε νὰ παίξουμε 'κεῖ πῶχει ἄπλα Πελοπν. Δὲν
ἔχουμε ἄπλα 'ς τοῦ σπῖτ' μας, ποῦ νὰ σὶ βάλομε νὰ ῥ'μη-
θῇς; Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σὶ κεῖνου τ' ἄλῶν' νὰ πάτι ν' ἄλου-
νίσ'τι οὐπῶχ' ἄπλα κὶ τρανάει κὶ ἀέρας γὰ νὰ λιχνίσ'τι
αὐτόθ. Συνών. ἀπλοκαμπιά, ἀπλοτοπιά, ἀπλο-
χωράδα, ἀπλοχωριά 1, ἄπλωμα, ἀντίθ. στενοκο-
πιά, στενοτοπιά. β) Ἀραίωσις, ἰδίᾳ ὡς ἐπιφώνημα
τῶν παιδίων πρὸς τὸν στοῖχον τῶν ἄλωνιζόντων ζῴων
ἢ πρὸς τὴν ἀγέλην τῶν εἰς ὕψος πετομένων γεράνων
σύνθηθ. : Ἐλαίμαρμαζε τὰ ἔξι ἄλογά του... χτυπώντας τὸ
καμουτοῖκι τοὺς ἐφώναζε ἄπλα! ἄπλα! ἄπλα! (δηλονότι νὰ
τηροῦν τὴν μεταξύ των ἀπόστασιν. λαιμαρμάζω = περι-
βάλλω εἰς τὸ ζῶον τὴν λαιμαρξίαν) Ἡλ. || Φρ. Κάμνω ἄπλα

(ἐπὶ συγκεντρώσεως, ἀποσύρομαι πρὸς διάνοξιν χώρου)
Εὐβ. (Ὁρ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἀ. Κά-
μετε ἄπλα Ὁρ. Κάμε λίγη ἄπλα Ἀράχ. Κάμετε ἄπλα, βρὲ παι-
διά, νὰ περάσῃ ὁ γάμος Κορινθ. κ. ἀ. 3) Ἀνοιγμα χώρου,
ἀραίωσις τῶν φύτρων τοῦ ἀραβοσίτου πρὸς ἀδρότεραν
ἀνάπτυξιν τῶν ὑπολειπομένων Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.) :

4) Ἐκτασις, ἄπλωμα Πόντ. (Τραπ.) : Αἰνιγμ.
Ἄπλα, δίπλα, μέρ' θὰ πᾶς; | — Δικουρίτσα, νιό ρωτιῆς;
(τὸ πρόβατον καὶ ὁ ὄφις. Ἐρωτᾷ τὸ πρόβατον : μετὰ τὸ
ἄπλωμα καὶ μετὰ τὸ δίπλωμα ποῦ θὰ πᾶς; . . .)

ἄπλα τά, Ρόδ. Τῆλ. ὄπλα Ρόδ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄπλα. Ὁ τύπ. ὄπλα ἴσως κατὰ παρετυμ.
πρὸς τὸ ὄπλον.

Οἱ γέραννοι (διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιφώνησιν ἄπλα) :
Πέρασαν τὰ ὄπλα Ρόδ. Ἀμαν γάτισουνε τὰ ὄπλα, εἶναι-ν-βαρυ-
χειμωνιά (ὅταν δηλ. διακόψουν τὴν πτῆσιν) αὐτόθ.

ἀπλά ἐπίρρ. σύνθηθ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός.

1) Ἀφελῶς, ἀπερίττως, ἀνεπιτηδεύτως σύνθηθ. : Μιλεῖ
-νύνεται - φέρεται ἀπλά. Συνών. σκέττα. 2) Ἀνευ
βαθυτέρου σκοποῦ ἢ λόγου, ἀσκόπως, τυχαίως πολλαχ. :
Ἔτσι ἀπλά ἦρθα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡρθα νὰ σὲ ἰδῶ
ἔτσι ἀπλά Ἀθῆν. Τί γυρεύεις ἐδῶ; — Ἔτσι ἀπλά γυρίζω γὰ
περίπατο αὐτόθ.

ἀπλάγιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπλάγιστος Πελοπν.
(Πυλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλάγιστός < πλά-
γιάζω.

1) Ὁ μὴ κατακλιθεὶς πρὸς ὕπνον, ὁ μὴ κοιμηθεὶς
σύνθηθ. : Ἐμείνα ἀπλάγιστος ὅλη τὴ νύχτα. Εἶναι ἀπλάγια-
στος ἀκόμα. 2) Ἐπὶ τοῦ βλαστήματος τοῦ σίτου, τὸ μὴ
πάσχον κατάκλινιν (ὑπὸ τῆς βροχῆς), τὸ ἔχον ἰσχυρὸν
στέλεχος Πηλ. Παπαγεωργ. Σιτάρ. 10 : Ἀπλάγιστο σιτάρι.

ἀπλαγκαθένης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπλαγαθένης Θράκ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάγκαθος καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ένιος.

Ὁ ὁμοῖος μετὰ τὸ φυτὸν ἀπλάγκαθον, ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τοῦ ἀπλαγκάθου : Αἰνιγμ. Ἀγαθὸς κὶ ἀπλάγαθος
κὶ ἀπλαγαθένης οὐρανὸς κὶ κόκκινα τ' ἀστέρια του (ὁ καρπὸς
τῆς ροιᾶς, τὸ ρόιδι).

ἀπλάγκαθος ὁ, ἀμάρτ. ἀπλάγαθος Θράκ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐσ. ἄγκαθος, δι' ὃ ἰδ.
ἄγκαθας.

Μεγάλη ἄκανθα.
ἀπλάδα ἡ, πολλαχ.
Μεγεθύντ. τοῦ οὐσ. ἀπλάδι.

1) Ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος τόπος, κοιλάς,
πεδιάς Σάμ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) : Ἀσμ.

Νὰ σώσω νὰ 'βκω 'ς τὰ στενά, νὰ πιάσω τοὺς ἀπλάδες
Χίος. β) Τόπος εὐρύχωρος πρὸς συγκέντρωσιν Χίος
(Καρδάμ.) : Ἐπιάσασιν καὶ τοὺς κωπέλλες σκλάβες καὶ τοὺς
ἐβάλασι σὲ μνιὰν ἀπλάδαν νὰ χορεύκουσιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ
Σομ. 2) Ἐπιτραπέζιον σκεῦος χαλκοῦν ἢ καὶ κασιτέ-
ρινον, πλατὺ καὶ ἀβαθεές, ἰδίᾳ πρὸς κένωσιν τοῦ φαγητοῦ
ἐκ τῆς χύτρας καὶ παρὰθεσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἡπ.
(Δρόβιαν. κ. ἀ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.
Μελέν. Σιάτ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Βυτίν. Καλάβρυτ.) Στερελλ.
(Ἀρτοτ.) β) Δίσκος κυκλικός, χαλκοῦς, εὐμεγέθης Θεσσ. :
'Σ τὴν ἀπλάδα φκειάνουμε τὴν πίττα. Συνών. ταψί, σινί.

γ) Τὸ σύνθητες ἐκ πορσελάνης ἐπιτραπέζιον σκεῦος, πλατὺ καὶ ἀβαθές, εἰς ὃ ἰδίᾳ παρατίθεται τὸ φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης πολλαχ.: Βάλ' τοὺ κρεῖας 'ς τ'ν ἀπλάδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Φάγαμι μὲ ἀπλάδα μακαρόνια Μακεδ. (Καστορ.) Βάλι τὰ κινάσια σὶ μὲ ἀπλάδα Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάδενα 1. 3) Ὑφασμα λεπτὸν καὶ λευκὸν ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν Ἰμβρ. Συνών. μαντήλα.

β) Ἐκ τῶν σπαργάνων τοῦ βρέφους τὸ ἐξώτατον, περὶ ὃ τυλίσσεται ἡ φασκιά Στερελλ. (Βοστίν. Καλοσκοπ.) γ) Ὑφασμα εὐμέγεθες ἀπλούμενον συνήθως ὑπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος πρὸς εὐκόλον περισυλλογὴν τῶν ἀποσιπτόντων ψυχίων κττ. Θράκ. (Κασταν.): Θά 'χ' ἡ νύφη τρεῖς ἀπλάδες κ' ἔξι σκαμνοπάννια, τὰ τρία μὲ σατοάκια καὶ τὰ τρία θωριακά. 4) Εἶδος τάπητος κρουστοῦ πρὸς στρώσιν ἐπὶ τοῦ πατώματος ἢ καὶ πρὸς ἄλλας χρείας Πελοπ. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Σαραντάπ. κ. ἄ.): Ἀμα-ν-εῖναι γεροτῇ, στρώνει ἡ νοικοκυρὰ τὴν ἀπλάδα 'ς τὸ πάτωμα, μὰ πρέπει νὰ τὸ πλακῶνῃ οὐλο Καλάβρυτ. Ἀπλάδα σκούτινη (μαλλίνη). Ἀπλάδα σκουτοπάννινη (μαλλοβάμβακος) Σαραντάπ. Συνών. ἀντρομίδα, κιλίμι, κουβέρτα. β) Στρώμα μέγα Πελοπ. (Ὀλυμπ.) 5) Ἡ νόσος τοῦ Καλααζάρ, λεισμανίασις (διὰ τὴν μεγάλην διόγκωσιν τοῦ σπληνός) Κεφαλλ. Συνών. ἀπλοπίνακο, κακὸ τῶν Σπεισῶν, τσανάκι.

ἀπλάδενα ἡ, Ζάκ. Θήρ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Πελοπ. (Λακων. κ. ἄ.) Σίφν. ἀπλαδένα Κεφαλλ. πλάδενα Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδα κατὰ σύμφων. μετὰ τοῦ οὐσ. *πιατένα*, ὃ ἐκ τοῦ Ἑνετ. *piadena*, δι' ὃ ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 4,12. Ἡ λ. μαρτυρεῖται ἤδη τὸ 1625. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. Ἀμοργ. 77 «δώδεκα ἀπλαδένια καὶ τρεῖς ἀπλάδενες μεγάλες».

1) Ἐπιτραπέζιον σκεῦος ἐκ πορσελάνης ἢ πηλοῦ χρησιμοποιοῦμενον ἰδίᾳ πρὸς κένωσιν τοῦ φαγητοῦ καὶ παράθεσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης Θήρ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Πελοπ. (Λακων.) Σίφν.: Φέρ' τὴν ἀπλάδενα νὰ βάλῃ τὰ μακαρόνια Θήρ. Κένωσε τὸ φαεῖ 'ς τὴν ἀπλάδενα Ἀπύρανθ. Φέρ' τὴν ἀπλάδενα νὰ βάνουμε τὸ φαεῖ Λευκ. Γεμίζει μὲν ἀπλάδενα ζουμί Ἀπύρανθ. Κένωσε 'ς τὴν ἀπλάδενα ποῦ βάνει δόλικο φαεῖ Κρήτ. Θὰ σοῦ δώσω κάμμιτ' 'ς τὴν κεφαλὴ νὰ σοῦ τὴν κάμω ἀπλάδενα! (ἀπειλὴ) Σίφν. || Ἄσμ.

Τὴ φτερούγα καὶ τὸ πέττο | κ' ἔξ ἀπλάδενες μπουρδέττο (ἐπὶ πολυφάγου. πέττο = στῆθος, μπουρδέττο = εἶδος φαγητοῦ) Λευκ. Συνών. ἀπλάδα 2 γ, *πιάττα*, *πιαττέλλα*, *πιαττέρα*, *πινάκα*, *πινακιά*, *τσανάκα*. 2) Συνεκδ. τὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου παρασκευαζόμενα κόλλυβα (διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰ παρασκευαζόμενα κόλλυβα εἶναι τοσαῦτα, ὥστε νὰ περιλαμβάνωνται ἐντὸς τοιοῦτου ἀγγείου) Λευκ. 3) Σκεῦος πλεκτόν, καθὼς κάλαθος, μὲ χεῖλη βραχέα πρὸς ἐναπόθεσιν ἰδίᾳ ἰχθύων Ζάκ. Συνών. *πανέρι*.

ἀπλαδενάκι τό, Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπλάδενα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Μικρὰ ἀπλάδενα 1, ὃ ἰδ.

ἀπλαδενάρα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀπλάδενα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Μεγάλῃ ἀπλάδενα 1, ὃ ἰδ.

ἀπλαδενγὰ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδενα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εγά.

Ὅσον χωρεῖ μία ἀπλάδενα: Μὲν ἀπλαδενγὰ φαεῖ τρώς, καμένε!

ἀπλαδένι τό, Θήρ. ἀπλαδέν' Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδα κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ *πιατένα*, ὃ ἐκ τοῦ Ἑνετ. *piadena*. Πβ. M Vasmer ἐν Byzant. Zeitschr. 17 (1908) 119 κέξ. καὶ G Meyer Neugr. Stud. 2,86 κέξ. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Ἀμοργ. τοῦ ἔτους 1625. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. Ἀμοργ. 77 «δώδεκα ἀπλαδένια καὶ τρεῖς ἀπλάδενες μεγάλες». Τὸ παρὰ Δουκ. καὶ Σομ. ἀπλάδάνι ἄσχετον πρὸς τὸ ἀνωτέρω. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2,101 καὶ 4,26.

Πινάκιον φαγητοῦ. Συνών. *πιάττο*.

ἀπλαδερός ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) ἀπλαερὸς Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ἐπὶ κοίλων πραγμάτων, ὃ ὀλίγον τι κοῖλος, ὃ πολὺ ἀβαθής, ἀπλωτὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀπλαερὸ πιάττο Θήρ. Ἀπλαερὸ τσουκάλι - καζάνι κττ. Λακων. 2) Καθόλου, ὁμαλός, ἐπίπεδος ἐνθ' ἄν.: Ἀπλαερὴ πέτρα Θήρ. Αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι ἀπλαερὸ Λακων.

ἀπλαδερώνω ἀμάρτ. ἀπλαερώνω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλαδερός.

Κάμνω τι ἀπλαδερόν, ἐπιπεδώνω.

ἀπλάδι τό, Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Μύκ. Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἀχαῖα Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Σουδεν. κ. ἄ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σῦρ. Τήν. Χίος ἀπλάδ' Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

1) Τὸ ἀπλοῦν τὴν ὕφανσιν καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον λεπτὸν μάλλινον ὕφασμα χρησιμοποιοῦμενον ὡς σινδόνῃ ἢ κλινოსκέπασμα Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἀχαῖα Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ. Σουδεν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Σῦρ.: Μάννα, κρούουσα, δὲ μ' κατιβάεις ἐν' ἀπλάδ' ἀπ' τοῦ γροῦκου νὰ μὴ σκιπᾷς; Ἀκαρναν. Συνών. *κιλίμι*, *χράμι*.

2) Εἶδος δικτύου λεπτοτέρου πῶς πρὸς εἰδικὴν ἀλιεῖαν (χρησιμοποιοῖται ἀπλοῦν, δηλ. ἄνευ ἄλλου παραλλήλου. Πβ. Ἀνθολ. Παλατ. 6,185 «ἀπλότατον δ' ἀλὶ μιτορραφές ἀμφίβληστρον») Θράκ. (Αἶν. Σηλυβρ.) Κύθν. Μεγίστ. Μύκ. Παξ. Πελοπ. (Μεσσ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σῦρ. Τήν.

3) Ἐπὶ τῶν πλοιαρίων τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου, ὃ ἄνευ τρόπιδος ἐπίπεδος πυθμὴν Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Πβ. Ἡσυχ. «ἀπλά· εὐθέα». 4) Πινάκιον φαγητοῦ ἀβαθές, *ρηχὸ πιάττο* Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. 5) Μικρὸν ἐκ πηλοῦ πινάκιον Κρήτ.: Ἡ κόρη τοῦ ἔφερνε ἐν' ἀπλάδι κουκ-κουνάρι νὰ τρώῃ. Συνών. *γαβάθι*.

ἀπλαδινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπλαινὸς Κάμπ. Σῦρ. (Γαλις.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ἀβαθής ἐνθ' ἄν.: Ἀπλαινὸ πιάττο Κάμπ. Εἶναι ἀπλαινὸ αὐλάτσι (ἀνοικτόν, πλατὺ καὶ ἀβαθές) Γαλις. Συνών. ἄβαθος 1, ἄβαθούλλωτος 2, ἀνάπλαγος 1, ἀνάρερηχος, *ρηχός*, ἀντίθ. *βαθύς*.

ἀπλαδόστομος ἐπίθ. Πελοπ. (Σουδεν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπλάδα καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων μεγάλο στόμα σὰν ἀπλάδα. Πβ. *πηγαδόστομος*.

